

ČESKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jm é n e m r e p u b l i k y

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Filipa a soudců Josefa Fialy (soudce zpravodaje) a Radovana Suchánka o ústavní stížnosti obchodní společnosti **Compas Capital Consult, s. r. o.**, sídlem Na Drahách 247, Sviadnov, zastoupené Mgr. Bohdanou Šocovou, advokátkou, sídlem Kateřinská 107/5, Olomouc, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. září 2015 č. j. 29 Cdo 2133/2013-404, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. března 2012 č. j. 14 Cmo 487/2010-373 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. června 2010 č. j. 25 Cm 91/2004-279, za účasti **Nejvyššího soudu, Vrchního soudu v Praze a Městského soudu v Praze**, jako účastníků řízení, a obchodní společnosti **Vodárny Kladno – Mělník, a. s.**, sídlem U Vodojemu 3085, Kladno, a **Městského státního zastupitelství v Praze**, jako vedlejších účastníků řízení, takto:

- I. **Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 22. září 2015 č. j. 29 Cdo 2133/2013-404 bylo porušeno základní právo stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.**
- II. **Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. září 2015 č. j. 29 Cdo 2133/2013-404 se ruší.**
- III. **Ve zbývajících částech se ústavní stížnost odmítá.**

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností ze dne 18. 12. 2015, doplněnou podáními ze dne 4. 1. 2016 a 6. 9. 2016, se stěžovatelka domáhala zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí soudů, a to z důvodu porušení jejích práv zakotvených v čl. 11 odst. 1, čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), rovněž čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), a čl. 1 Dodatkového protokolu k této Úmluvě.

2. Z ústavní stížnosti a z vyžádaného spisu Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) sp. zn. 25 Cm 91/2004 se podává, že první vedlejší účastnice, tj. obchodní společnost Vodárny Kladno – Mělník, a. s. (dále jen „VKM“), byla založena Fondem národního majetku České republiky na základě rozhodnutí o privatizaci, předmětem její činnosti je provozování a rozvoj vodovodní a kanalizační infrastruktury, zajišťování dodávek pitné vody a odvádění a čištění odpadních vod. Z důvodu strategické povahy této činnosti byla většinovými vlastníky VKM od jejího vzniku dotčená města a obce okresů Kladna a Mělníka; některými menšinovými akcionáři jsou osoby odlišné od územních samosprávných celků. Základní kapitál VKM je rozvržen (tj. k datu 28. 4. 2004) na 94 286 akcií na majitele, 1 597 867 akcií na jméno, a 1 akcií na jméno se zvláštními právy. Stěžovatelka je menšinovou akcionářkou s majetkovou účastí 59 akcií na majitele. Stanovy VKM v čl. 13 upravují omezenou převoditelnost akcií na jméno podle § 156 odst. 4 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), a to tak, že akcie na jméno, jakož i všechna práva s ní spojená, jsou převoditelné pouze s předchozím souhlasem valné hromady VKM, s převodem musí souhlasit také osoba vykonávající hlasovací práva spojená s akcií na jméno se zvláštními právy; valná hromada VKM je povinna odmítnout udělení souhlasu s takovým převodem, nepůjde-li o převod mezi stávajícími akcionáři, kteří vlastní akcie na jméno, nebo mezi takovým stávajícím akcionářem a územním samosprávným celkem.

3. Dne 28. 4. 2004 se konala (řádná) valná hromada VKM. Stěžovatelka podala poté u městského soudu návrh na vyslovení neplatnosti jedenácti usnesení přijatých na této valné hromadě. Současně se domáhala, aby VKM byla uložena povinnost zaplatit jí 20 000 Kč jako zadostiučinění podle § 131 odst. 4 obchodního zákoníku, a to za zmenšení jejího majetku, resp. snížení hodnoty jejích akcií. Městský soud usnesením ze dne 4. 6. 2010 č. j. 25 Cm 91/2004-279 zamítl (výrok I.) návrh stěžovatelky na vyslovení neplatnosti napadených usnesení valné hromady, označených písmeny a) – k) [usnesení a) – e) byla procesní povahy; ostatní byla věcné povahy – schválení zprávy o podnikatelské činnosti a stavu majetku za rok 2003, schválení roční účetní závěrky za rok 2003, schválení návrhu na rozdělení zisku, změna stanov, volba členů představenstva, volba členů dozorčí rady], zamítl (výrok II.) návrh na přiznání zadostiučinění a uložil stěžovatelce povinnost nahradit VKM náklady řízení (výrok III.).

4. K odvolání stěžovatelky rozhodl Vrchní soud v Praze (dále jen „vrchní soud“) usnesením ze dne 19. 3. 2012 č. j. 14 Cmo 487/2010-373 tak, že výrokem I. potvrdil usnesení městského soudu ve výroku I., a to vyjma napadeného usnesení valné hromady pod písm. h) o rozdělení zisku, u kterého vyslovil jeho neplatnost (rozhodný důvod

neplatnosti stěžovatelka uplatnila až v odvolání); současně vrchní soud tímž výrokem potvrdil zamítavý výrok II. prvostupňového usnesení. Vrchní soud dále výrokem II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

5. Soudy z provedeného dokazování dovodily, že v roce 2002 učinila obchodní společnost Česká spořitelna, a. s. (dále jen „ČS“), po dohodě s obchodní společností VIVENDI WATER ČESKÁ REPUBLIKA, s. r. o. (dále jen „Vivendi“), akcionářům VKM – největším akcionářům městům Kladno, Mělník, Odolena Voda, Nové Strašecí, Slaný, a dalším menším akcionářům (konkrétním městům a obcím) návrh na odkup jejich akcií (na jméno) VKM. Tito akcionáři uzavřeli s ČS „balík smluv“, zejména smlouvu o budoucí smlouvě o koupi akcií VKM (ČS jako budoucí kupující), smlouvu o budoucích smlouvách o postoupení pohledávky – převodu samostatně převoditelných práv, a příkazní smlouvu k výkonu akcionářských práv z daných akcií. Podle obsahu smluv mohla ČS postoupit svá práva a povinnosti z nich na Vivendi. ČS zaplatila akcionářům 80% sjednané budoucí kupní ceny. ČS následně postoupila svá práva a povinnosti z daných smluv na obchodní společnost Česká infrastruktura, a. s., a ta posléze na obchodní společnost Středočeská infrastruktura, a. s. Současně s uzavřením daného „balíku smluv“ udělili akcionáři (obce, města) rovněž ČS plné moci k výkonu akcionářských práv spojených s danými akciemi. ČS následně ve shodném rozsahu udělila substituční plnou moc společnosti Středočeská infrastruktura, a. s., která udělila dále substituční plnou moc dne 27. 4. 2004 JUDr. Martinu Kortovi, jenž zastupoval dané akcionáře na valné hromadě dne 28. 4. 2004 a vykonával hlasovací práva (Kladno takto udělilo plnou moc ČS ohledně 379 000 akcií, zatímco ohledně dalších 147 800 akcií udělilo plnou moc přímo společnosti Středočeská infrastruktura, a. s., která následně udělila substituční plnou moc dne 27. 4. 2004 JUDr. Martinu Kortovi; ohledně výkonu práv ke zbývajícím 10 akciím Kladno delegovalo na valnou hromadu přímo konkrétní fyzickou osobu).

6. Soudy dospěly ve věci k závěru, že valná hromada byla řádně svolána, byla usnášeníschopná, usnesení byla přijata potřebným počtem hlasů. Nejdříve posuzovaly platnost uvedených smluv a plných mocí podle § 39 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. Podle nich nelze z obsahu těchto právních úkonů dovodit, že by odporovaly zákonu, a nelze dovodit ani obcházení § 156 odst. 4 obchodního zákoníku (k převodu akcií na jméno nedošlo, a nebyl proto třeba ani souhlas valné hromady VKM); právní úkony byly výrazem smluvní volnosti; akcionáři se nechali na valné hromadě zastoupit. Městský soud současně konstatoval závěr, podle kterého na základě těchto právních úkonů „byl převeden výkon akcionářských práv na ČS“; „akcionáři VKM dobrovolně převedli svá hlasovací práva na ČS a její nástupce, proto nemohli samostatně hlasovat na předmetné valné hromadě“; „akcionáři odsouhlasili převod práv z akcií a zajištění 75% hlasů VKM pro Vivendi“; „uzavření smluv o smlouvách budoucích umožňuje dispozici s hlasovacími právy“; „i kdyby se obce za směšnou cenu zbavily dispozice s vlastními vodárnami, bylo to jejich rozhodnutí“. Vrchní soud uvedl závěr, že „nešlo o samostatně převoditelná práva podle § 156a obchodního zákoníku, nýbrž o příkazní smlouvu“. Soudy dále shodně akcentovaly, že neplatnosti daných právních úkonů se dovolává stěžovatelka, která nebyla jejich stranou a má minoritní podíl na VKM, proto považují její návrh za šikanózní. Následně soudy hodnotily otázku neplatnosti napadených usnesení valné hromady podle § 131 odst. 1 obchodního zákoníku, přičemž shledaly, že tato usnesení nejsou v rozporu s právními předpisy ani stanovami, toliko „obcházejí“ čl. 13 stanov VKM, příp. lze hovořit o obcházení zákona, což však nemůže být důvodem pro vyslovení

neplatnosti usnesení valné hromady. Soudy dospěly dále k závěru, že § 84 odst. 2 písm. g) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obecní zřízení“), nevylučují, aby obec – akcionáře obchodní společnosti – zastupoval na valné hromadě zmocněnec na základě plné moci udělené dle příkazní smlouvy, jež byla schválena zastupitelstvem dané obce. Ustanovení § 33a občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., které umožňuje udělení substituční plné moci, lze podle nich aplikovat i v případě zastoupení na valné hromadě obchodní společnosti podle § 184 odst. 1 obchodního zákoníku, a to i je-li akcionářem obec.

7. Stěžovatelčino dovolání zamítl Nejvyšší soud usnesením ze dne 22. 9. 2015 č. j. 29 Cdo 2133/2013-404. Konstatoval v něm, že závěr nižších soudů o tom, že neplatnost usnesení valné hromady nemůže být způsobena obcházením zákona, není správný, avšak není ani v dané věci podstatný. Podle Nejvyššího soudu totiž stěžovatelka především tvrdila, že dané smlouvy a plné moci obcházejí zákon a stanovy VKM, neboť jimi došlo k „postoupení“ hlasovacích práv. Dále uvedl, že již z jeho usnesení ze dne 23. 2. 2011 sp. zn. 29 Cdo 3880/2009 plyne, že udělení plné moci akcionářem k zastupování na valné hromadě akciové společnosti, a to bez toho, že by zmocnitel (akcionář) v plné moci vymezil, jakým způsobem má zmocněnec hlasovat, nelze samo o sobě považovat za obcházení zákonného ustanovení o samostatně převoditelných právech; kvalifikoval-li tedy vrchní soud vztah obcí a ČS jako zastoupení, posoudil předestřenou právní otázku správně. Nejvyšší soud následně shledal dovolání přípustným, a to (výlučně) za účelem vyřešení otázky, zda je zmocněnec obce (jako akcionáře) oprávněn udělit substituční plnou moc jiné osobě k zastupování obce na valné hromadě. Nejvyšší soud poukázal na svou předchozí judikaturu, podle níž není aplikace § 33a občanského zákoníku vyloučena ani v případě zastoupení akcionáře na valné hromadě podle § 184 odst. 1 obchodního zákoníku (usnesení ze dne 25. 6. 2009 sp. zn. 29 Cdo 5297/2008, ze dne 25. 1. 2011 sp. zn. 29 Cdo 1259/2009, a ze dne 23. 2. 2011 sp. zn. 29 Cdo 3880/2009), přičemž dospěl (nově) k závěru, že dané ustanovení lze použít také u obcí, navzdory jejich specifickému charakteru. Takový postup nepředstavuje podle něj přenesení pravomoci zastupitelstva obce k delegování zástupce na valnou hromadu dle § 84 odst. 2 písm. g) obecního zřízení na jinou osobu; je na vůli obce, zda udělí plnou moc právnické osobě (čímž bez dalšího akceptuje oprávnění tohoto zmocněnce udělit substituční plnou moc), nebo zda zmocněné fyzické osobě udělení substituční plné moci výslovně umožní. Podle Nejvyššího soudu tedy, udělily-li obce plné moci ČS k zastupování na valné hromadě, a to včetně výslovného zmocnění ČS, aby dále udělila jiným osobám substituční plnou moc, šlo o postup souladný se zákonem. Nejvyšší soud závěrem konstatoval, že usnesení vrchního soudu netrpí nepřezkoumatelností, a dovolací soud neshledal ani vady řízení, k nimž má přihlížet z úřední povinnosti.

II.

Argumentace stěžovatelky

8. Stěžovatelka uvedla, že převod akcií VKM na ČS nebyl, s ohledem na znění stanov, možný. Na základě nabídky ČS ve spojení s Vivendi (v roce 2002) uzavřely obce a města (akcionáři VKM) daný „balík smluv“ a návazně udělily plné moci. Podle stěžovatelky však v důsledku toho nastala situace, kdy akcionáři byli sice formálně vlastníky akcií, avšak akcionářská práva vykonávala ČS (resp. Středočeská infrastruktura, a. s., ve

spojení s Vivendi) zcela podle vlastního uvážení. Došlo k převodu hlasovacích práv, aniž by byly převedeny akcie samotné, a aniž by byl dán souhlas valné hromady; byl porušen a nepřípustně obcházen zákon i stanov VKM (§ 156 odst. 4, § 156a obchodního zákoníku, čl. 13 stanov VKM; podle stěžovatelky obchodní zákoník nepředpokládá, že by ve stanovách muselo být výslovně zakotveno omezení převoditelnosti práv vázaných na akcii, nýbrž postačí, že je omezena převoditelnost akcií jako takových). Rozpor či obcházení zákona a stanov VKM stěžovatelka dovozuje zejména z následujících skutečností. Platnost příkazní smlouvy a plné moci byla vázána na dobu trvání smlouvy o budoucí smlouvě o koupi akcií; byla zde obsahová a časová souvztažnost právních úkonů. Podle čl. V. příkazní smlouvy nebyl příkazce (akcionář) oprávněn vykonávat akcionářská práva ani hlasování na valných hromadách VKM (tzv. vytěšňující zmocnění). Za výkon akcionářských práv akcionářem a za to, že akcionář vypoví ČS plnou moc udělenou na základě příkazní smlouvy, byla sjednána povinnost akcionáře zaplatit smluvní pokutu ve výši 100% kupní ceny akcií dohodnuté ve smlouvě o budoucí smlouvě o koupi akcií (tzv. neodvolatelná plná moc). Příkazník mohl vykonávat akcionářská práva dle vlastního uvážení. Příkazní smlouva nepojednávala o odměně pro příkazníka; odměna směřovala naopak od příkazníka k příkazci; akcionářům bylo 80% sjednané (budoucí) kupní ceny akcií vyplaceno do 15 dnů od uzavření smlouvy o budoucí smlouvě o koupi akcií (nebylo ještě však patrné, zda a kdy nastanou vůbec podmínky pro převod akcií). Podle stěžovatelky je tedy zřejmé, že úmyslem smluvních stran bylo odměnit akcionáře za to, že umožní ČS vykonávat akcionářská práva; nelze hovořit v daném případě o „zastoupení“ obcí podle § 31 občanského zákoníku, nýbrž o zastřenému prodeji hlasovacích práv. Stěžovatelka uvedla, že podstatou daného postupu bylo (do budoucna) prosadit tzv. provozní model ve VKM, a to prodejem provozní části podniku a současným pronajmutím vodárenské infrastruktury některé ze spřízněných společností koncernu Vivendi; transakce měla vést k ovládnutí vodáren koncernem Vivendi a „vyvedení“ zisků z VKM v jeho prospěch (z VKM měl být „vyveden“ hlavní předmět podnikání umožňující tvorbu zisku, hodnota VKM se výrazně snížila). Stěžovatelka konstatovala, že smlouvy o budoucích smlouvách o koupi akcií byly následně ukončeny, přičemž podmínkou jejich ukončení bylo právě schválení na valné hromadě VKM prodeje části podniku a pronájmu infrastruktury společnosti Středočeské vodárny, a. s.; ke schválení došlo na valné hromadě VKM dne 15. 9. 2004 (pozn. usnesení této valné hromady byla také napadena u soudu, nyní je ohledně nich vedeno řízení o ústavní stížnosti stěžovatelky pod sp. zn. III. ÚS 2714/16). K prodeji akcií nedošlo a obce si jako protiplnění za umožnění výkonu hlasovacích práv ponechaly již vyplacených 80% sjednané budoucí „kupní ceny“ akcií. Stěžovatelka v této souvislosti současně upozornila na personální propojení zúčastněných obchodních společností a jednání osob ve shodě. Uvedla, že smlouva o budoucí smlouvě o koupi akcií obsahovala čl. 7, dle kterého byl budoucí kupující (ČS) oprávněn postoupit práva a povinnosti z této smlouvy pouze na společnost Vivendi, případně na osoby s touto společností smluvně provázané, nebo touto společností ovládané, anebo touto společností pověřené k výkonu práv a povinností z dané smlouvy. Společnosti Česká infrastruktura, a. s., a Středočeská infrastruktura, a. s., musely splňovat danou podmínku. Stěžovatelka uvedla skutečnosti, z nichž má plynout, že obě společnosti jsou ve vztahu ovládající a ovládané osoby, a dále obě tyto osoby i společnost Středočeské vodárny, a. s., a společnost Vivendi jsou personálně propojeny, jednaly spolu s ČS ve shodě, a usilovaly o získání potřebného počtu hlasovacích práv VKM, ač nebyly akcionáři VKM (došlo postupně k ovládnutí VKM).

9. Stěžovatelka namítá, že soudy se jejími skutkovými a právními tvrzeními řádně nezabývaly, neřešily celý komplex zmíněných právních úkonů podle jejich smyslu a hospodářského účelu, naopak svým excesivním výkladem umožnily skrze plné moci oddělit hlasovací právo od akcie (to vedlo nejdříve k dosazení do představenstva VKM osob spřízněných s koncernem Vivendi, a následně i ke schválení provozního modelu ve VKM). Soudy podle stěžovatelky uvedly pouze souhrnná zjištění, aniž konkretizovaly, z jakých důkazů která zjištění vlastně učinily; zejména vrchní soud také opomenul řadu důkazů prokazujících jednání osob ve shodě (pouze ve svém rozhodnutí konstatoval, že není zřejmé, co mají stěžovatelkou předložené důkazy prokazovat) a řadu právních argumentů stěžovatelky. Stěžovatelka má také za to, že se soudy nezabývaly její námitkou o zneužití většiny na úkor menšinových akcionářů, námitkou porušení zásady loajality vůči VKM (porušením jejích stanov), a námitkou rozporu s dobrými mravy. Soudy podle stěžovatelky aprobovaly uvedený postup vedoucí ke znehodnocení akcií stěžovatelky a založení nerovného obsahu práv spojených s vlastnictvím akcie VKM. Podle stěžovatelky jsou dále závěry soudů v rozporu se zásadami občanského práva, které jsou zakotveny v § 2, § 3 a § 6 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a které byly soudní soustavou respektovány i v rámci právní úpravy účinné do 31. 12. 2013. Ohledně tzv. vytěšňujícího zmocnění stěžovatelka poukázala zejména na § 16 tohoto kodexu.

10. Stěžovatelka rovněž namítla, že zastoupení akcionářů – obcí – na základě substitučních plných mocí porušilo kogentní ustanovení § 84 odst. 2 písm. g) obecního zřízení [pozn. nyní písm. f)], resp. právo obcí na samosprávu. Zmíněné ustanovení je *lex specialis* ve vztahu k § 184 odst. 1 obchodního zákoníku; rovněž je toto kogentní ustanovení speciální právní úpravou vůči § 33a odst. 1 občanského zákoníku. Podle stěžovatelky zastupitelstvo obce musí delegovat konkrétního svého zástupce na valnou hromadu obchodní společnosti, jíž je obec akcionářem, a nemůže tuto svou výlučnou pravomoc smluvně převést na jinou osobu (v daném případě pravomoc delegovat zástupce na valnou hromadu náležela na základě „balíku smluv“ ČS). Stěžovatelka poukázala na § 37 odst. 5 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že zde je rovněž zakázán substituční výkon hlasovacího práva.

11. Podle stěžovatelky nebylo dále možné, aby ČS převedla na další osoby všechna svá práva a povinnosti z „balíku smluv“, neboť postoupena může být podle ní toliko pohledávka, nikoliv celý závazkový vztah (poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2001 sp. zn. 33 Cdo 2390/2000).

12. Podle stěžovatelky nebyly plné moci speciálními plnými mocemi podle § 184 odst. 1 obchodního zákoníku, neboť nebyly uděleny pro konkrétní valnou hromadu, nýbrž do budoucna ke všem valným hromadám bez ohledu na jejich program.

13. Stěžovatelka také namítla, že JUDr. Martin Korta se prokázal na valné hromadě dvěma substitučními plnými mocemi ze dne 27. 4. 2004 od společnosti Středočeská infrastruktura, a. s., které však neobsahují údaj, či akcionářská práva a v jakém rozsahu má JUDr. Martin Korta vykonávat. Podle stěžovatelky JUDr. Martin Korta vykonával hlasovací práva za obec Kamenný Most, přestože zastupitelstvem této obce byl přímo delegován Vladimír Vorel.

14. Podle stěžovatelky v pozvánce na valnou hromadu nebylo uvedeno, kdo má být novým kupujícím částí podniku VKM. Na valné hromadě pak byly akcionářům

poskytovány záměrně nepravdivé informace. Stěžovatelka namítla, že městský soud ve dvou obdobných věcech postupoval odlišně, neboť ve své věci sp. zn. 36 Cm 87/2006 uzavřel, že došlo k porušení informační povinnosti podle § 180 obchodního zákoníku (pozn. daná věc je předmětem ústavní stížnosti vedené pod sp. zn. III. ÚS 2714/16), zatímco v nyní řešené věci sp. zn. 25 Cm 91/2004 dospěl k opačnému závěru.

III.

Vyjádření soudů a vedlejších účastníků

15. Nejvyšší soud ve svém vyjádření k ústavní stížnosti zopakoval, že v dovolání předestřená otázka, zda lze vyslovit neplatnost usnesení valné hromady pro obcházení zákona nebo stanov, nebyla ve věci relevantní, neboť stěžovatelka sama v dovolání tvrdila, že zákon a stanovy obcházely smlouvy, dle nichž někteří akcionáři „postoupili“ svá hlasovací práva. Dovolací soud uvedl, že není možné oddělit hlasovací právo od akcie a následně akci (bez hlasovacího práva) převést, avšak v nyní řešené věci nešlo o převod akcií, nýbrž o zastoupení při výkonu hlasovacích práv. Druhou dovolací otázkou, která se týkala substitučního zastoupení u obcí na valné hromadě, se pak Nejvyšší soud věcně zabýval. V souvislosti s otázkou přípustnosti důkazů nebo prováděním důkazů pak stěžovatelka žádnou právní otázku v dovolání nepředestřela. Nejvyšší soud má za to, že ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná, a vyjádřil nesouhlas s tím, aby Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti bez ústního jednání.

16. Městský soud k ústavní stížnosti sdělil, že mu nenáleží hodnotit napadená rozhodnutí Nejvyššího soudu a vrchního soudu, naopak je jejich rozhodnutími vázán. Ústavní stížnost je právem stěžovatelky, bez ohledu na to, zda obsahuje nepravdivá či zkreslená tvrzení a odvolává se na rozhodnutí, která řeší spory s odlišným skutkovým či právním základem. Městský soud nesouhlasil s tím, že by bylo ve věci rozhodnuto soudy svévolně či při pomnutí velkého množství důkazů, anebo že by rozhodnutí byla nepřezkoumatelná.

17. Vedlejší účastník VKM k výzvě a poučení ze strany Ústavního soudu podáním ze dne 14. 7. 2017 sdělil, že bude v řízení uplatňovat práva vedlejšího účastníka. Současně požádal o prodloužení lhůty k zaslání vyjádření do 15. 9. 2017. Své vyjádření však Ústavnímu soudu ani v prodloužené lhůtě (přípis Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2017) nedoručil.

18. Vrchní soud a Městské státní zastupitelství v Praze vyjádření k ústavní stížnosti nezaslaly, ač k němu byly Ústavním soudem vyzvány.

19. Vyjádření obou soudů Ústavní soud nezasílal stěžovateli na vědomí a k případné replice, neboť neobsahují žádné nové skutečnosti, či tvrzení.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

20. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v nichž byla vydána usnesení napadená v ústavní stížnosti, a Ústavní soud je k jejímu projednání

příslušný; stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), a ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatelka vyčerpala všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu *a contrario*).

V.

Posouzení přípustnosti a důvodnosti ústavní stížnosti

21. Ústavní soud není součástí soustavy soudů, nýbrž je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 a 91 odst. 1 Ústavy České republiky, dále jen „Ústava“); není povolán k instančnímu přezkumu jejich rozhodnutí. Jeho pravomoc podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy je založena výlučně k přezkumu toho, zda v řízení nebo rozhodnutími v nich vydanými nebyly dotčeny předpisy ústavního pořádku chráněná práva nebo svobody účastníka tohoto řízení, a zda řízení bylo vedeno v souladu s ústavními principy (zda je lze jako celek pokládat za spravedlivé). Ústavněprávním požadavkem též je, aby soudy vydaná rozhodnutí byla řádně, srozumitelně a logicky odůvodněna.

22. Na základě ústavní stížnosti, všech vyjádření k ní, jakož i vyžádaného spisu městského soudu sp. zn. 25 Cm 91/2004 a vybraných listin z vyžádaného spisu městského soudu sp. zn. 36 Cm 87/2006 (v tomto spise se nacházejí kopie listin, které byly provedeny k důkazu také ve věci sp. zn. 25 Cm 91/2004, avšak z tohoto soudního spisu již byly účastníkům vráceny zpět), dospěl Ústavní soud k závěru, že ústavní stížnost je zčásti důvodná.

23. Ústavně zaručené právo na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny garantuje jednotlivci možnost domáhat se stanoveným postupem ochrany svých práv před nezávislým a nestranným soudem. Samotný postup pak je upraven v procesních předpisech tzv. podústavního práva, které kogentně stanoví konkrétní způsoby a procesní instituty, jimiž lze právo na soudní a jinou právní ochranu realizovat. Dodrží-li jednotlivec takto stanovený postup a soud přesto odmítne o jeho právu rozhodnout, dochází k ústavně nepřipustnému porušení práva na soudní ochranu.

24. Ústavní soud se opakovaně ve své judikatuře zabýval otázkou posuzování přípustnosti dovolání podle dnes již zrušeného ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, resp. znění do 31. 12. 2012 (dále jen „o. s. ř.“). Na jedné straně konstatoval, že samotná existence dovolání jako mimořádného opravného prostředku nepožívá ústavněprávní ochrany, tedy není zde ústavně zaručené právo na dovolání; současně však zdůraznil, že uvedená skutečnost nemůže institut dovolání, rozhodne-li se zákonodárce jej vytvořit, vyjímát rozhodování o tomto opravném prostředku z rámce ústavněprávních principů a ústavně zaručených práv a svobod jednotlivce, včetně práva na soudní ochranu. Posuzování zásadního významu právní stránky případu je věcí nezávislého soudního rozhodování podle čl. 82 Ústavy, tedy posouzení odchylnosti či novosti v rozhodování soudů přísluší Nejvyššímu soudu, jemuž náleží sjednocování judikatury soudů, resp. sjednocování interpretace a aplikace tzv. podústavního práva. Ústavní soud proto nepřezkoumává úvahy Nejvyššího soudu činěné podle již neúčinného znění § 237 odst. 3 o. s. ř., avšak i v těchto případech přísluší Ústavnímu soudu přezkum toho, zda Nejvyšší soud postupoval

v souladu s ústavními principy soudního řízení, tedy posoudit, zda se Nejvyšší soud nedopustil libovůle a zda jeho postup nepředstavuje *denegatio iustitiae*. Ústavní soud v minulosti shledával porušení práva na spravedlivý proces rozhodnutím Nejvyššího soudu v případech, kdy Nejvyšší soud odmítl dovolání pro absenci otázky zásadního právního významu, dále v případech, kdy rozhodnutí Nejvyššího soudu obsahovalo zcela nedostatečné odůvodnění, a také v případech, kdy interpretací zákonných ustanovení o dovolání došlo k nepřipustnému zúžení práva na přístup k Nejvyššímu soudu. Přestože zákonodárcem sledovaným účelem řízení o dovolání je především sjednocování judikatury, nelze v něm pouštět ze zřetele ani ochranu základních práv jednotlivců, jakožto ústavní poslání všech soudů dle čl. 4 Ústavy. Podmínky přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) a odst. 3 o. s. ř. je proto třeba vykládat tak, aby byla naplněna jak tato povinnost, tak i účel daného typu dovolacího řízení, směřující ke sjednocení judikatury soudů [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 1/03 (N 15/32 SbNU 131), ze dne 26. 4. 2012 sp. zn. III. ÚS 2030/09 (N 92/65 SbNU 237), ze dne 28. 3. 2011 sp. zn. I. ÚS 192/11 (N 55/60 SbNU 677), ze dne 12. 11. 2001 sp. zn. IV. ÚS 379/01 (N 170/24 SbNU 261), ze dne 18. 12. 2007 sp. zn. II. ÚS 182/05 (N 227/47 SbNU 973), ze dne 11. 6. 2009 sp. zn. II. ÚS 289/06 (N 138/53 SbNU 717), ze dne 10. 5. 2005 sp. zn. IV. ÚS 128/05 (N 100/37 SbNU 355), ze dne 11. 9. 2007 sp. zn. I. ÚS 2030/07 (N 138/46 SbNU 301), ze dne 15. 3. 2010 sp. zn. IV. ÚS 2117/09 (N 51/56 SbNU 553) nebo ze dne 19. 11. 2013 sp. zn. III. ÚS 3199/12 (N 191/71 SbNU 279)].

25. V nyní posuzované věci stěžovatelka podala proti usnesení vrchního soudu dovolání, ve kterém formulovala několik otázek a dovolacích důvodů, které podle ní ukazovaly na zásadní nesprávné závěry nižších soudů. Vnesla argumentaci, která se týkala problematiky mezi zastoupení akcionáře a platnosti plných mocí udělených akcionáři (obcemi), dále zastoupení obcí jako akcionářů a možností udělení substituční plné moci (při uvážení zvláštního charakteru obcí) a rovněž ovládnutí akciové společnosti (VKM). Nejvyšší soud shledal zásadní právní význam pouze u otázky, zda je zmocněnec obce (akcionářky) oprávněn udělit plnou moc jiné osobě, aby místo něj zastupovala danou obec na valné hromadě akciové společnosti (v tomto rozsahu pak shledal dovolání nedůvodným). Ke zbývajícím částem dovolání Nejvyšší soud konstatoval, že zde (další) otázka zásadního právního významu není. Bylo proto na něm, aby své rozhodnutí přesvědčivě a přiléhavě odůvodnil. Uvedeným požadavkům však Nejvyšší soud nedostal. Podle Ústavního soudu odepřel stěžovatelce meritorní posouzení otázky zásadního právního významu; sám neuvedl předchozí svou judikaturu, která by danou otázku řešila, a ani Ústavnímu soudu (ostatně zjevně ani účastníkům řízení) není taková jeho předchozí judikatura známa.

26. Stěžovatelka v dovolání namítala nesprávnost kvalifikace právního vztahu mezi obcemi (akcionáři) a ČS jako zastoupení, a v této souvislosti poukazovala na podstatné okolnosti případu, z nichž dovozovala, že ve skutečnosti šlo o zastřený prodej hlasovacích práv spojených s akciemi, resp. zastřený prodej akcií bez souhlasu valné hromady VKM. Z obsahu vyžádaného spisu městského soudu pak plyne, že i před městským soudem a vrchním soudem stěžovatelka opakovaně namítala tytéž okolnosti, a sice, že podstatou uzavřených smluv mezi obcemi a ČS, jakož i návazných „plných mocí“ nebyl převod akcií a zastupování obcí na valné hromadě, nýbrž neomezený úplatný výkon práv spojených s akciemi, včetně práv hlasovacích ze strany ČS, resp. dalších osob, které s ní kooperovaly, tedy nepřipustné oddělení hlasovacích práv od akcií a výkon těchto práv osobami odlišnými od akcionářů (poukazovala opakovaně na souvztažnost smluv

a návazných plných mocí, na obsah těchto právních úkonů, vyplacenou odměnu směřující od zmocněnce ke zmocnitelům, dále na faktické kroky ČS a jejich „podzmocněnců“ směřující „toliko“ ke schválení valnou hromadou VKM provozního modelu, a nikoliv ke skutečné/vážné koupi akcií obcí, dále poukazovala na koncentraci takto „zakoupených“ hlasovacích práv u jedné osoby, poukazovala na propojení jednotlivých zúčastněných osob, namítala v této souvislosti výkon práv spojených s akciemi ze strany ČS dle jejího vlastního uvážení). Stěžovatelka tvrdila v dovolání i před nižšími soudy v tomto směru rozpor se zákonem, a současně obcházení zákona a stanov VKM (§ 156 odst. 4, § 156a obchodního zákoníku, čl. 13 stanov VKM).

27. Nejvyšší soud však postupoval tak, že ve svém rozhodnutí konstatoval otázky, které stěžovatelka formulovala v části II. svého dovolání jako „otázky zásadního právního významu“, tj. zda lze vyslovit neplatnost usnesení valné hromady z důvodu obcházení zákona nebo stanov, a zda § 84 odst. 2 písm. f) obecního zřízení připouští substituci delegáta určeného zastupitelstvem obce (akcionáře). Dále Nejvyšší soud zmínil některé z konkrétních stěžovatelčiných dovolacích námitek, které jsou ve zbývajících částech dovolání (části III. až V.), přičemž mezi nimi zmínil i výtku o neplatnosti zmocnění ČS z důvodu faktického „postoupení“ hlasovacích práv. Následně se však Nejvyšší soud s touto argumentací stěžovatelky o neplatném zmocnění ČS nijak nevypořádal. Toliko uvedl, že v části II. dovolání formulovaná otázka ohledně neplatnosti usnesení valné hromady z důvodu toho, že usnesení obchází zákon nebo stanovy, nebyla relevantní, neboť ve věci bylo podle samotné stěžovatelky podstatné především její tvrzení, že osoby hlasující na valné hromadě nebyly platně zmocněny, neboť naopak došlo k „postoupení“ hlasovacích práv, což představovalo obcházení zákona i stanov VKM.

28. Nejvyšší soud tedy postupoval podle Ústavního soudu formalisticky, resp. nesprávně tak, že izoloval otázky předestřené stěžovatelkou v části II. dovolání od zbývajících částí dovolání, ve kterých byla uvedena stěžejní dovolací argumentace stěžovatelky. Jak z obsahu celého dovolání (nikoliv jen části II.), tak ze soudního spisu (zejména z podání předkládaných stěžovatelkou i z obsahu rozhodnutí nižších soudů), muselo být Nejvyššímu soudu zřejmé, že podstatnou otázkou po právní stránce pro stěžovatelku v dané věci je okolnost (vedle otázky substituční plné moci u obcí), zda bylo možno vztah ČS a obcí (akcionář) právně kvalifikovat jako „zastoupení“, a to i s ohledem na všechny okolnosti stěžovatelkou namítané, které podle ní naopak nasvědčují umožnění třetí osobě, která není akcionářem, za úplatu výkon hlasovacích práv. Argumentace stěžovatelky již od počátku řízení směřovala k tomu, že o žádné zastoupení nešlo, proto nelze ani přihlížet k hlasování třetích osob za obce na valné hromadě. Ústavnímu soudu není zřejmé (neplyne to ani z usnesení dovolacího soudu), z čeho Nejvyšší soud dovodil, že by měl posuzovat pouze právní otázky, které dovolatel sám v jedné části dovolání označí za „otázky zásadního právního významu“, a nikoliv též právní otázky, které v jiné části dovolání sice dovolatel takto výslovně neoznačí, avšak zdůrazní u nich, že jde o podstatnou otázku ve věci, kterou se nižší soudy řádně nezabývaly a nezodpověděly ji. Podle Ústavního soudu bylo tedy pochybením, že se Nejvyšší soud touto položenou otázkou vůbec nezabýval. Oproti tomu se Nejvyšší soud mimo obsah dovolání vyjadřoval k možnosti udělit plnou moc bez toho, aby v ní zmocnitel přesně vymezil, jak má zmocněnec hlasovat na valné hromadě; dovolání stěžovatelky takovou otázkou neobsahovalo (stěžovatelka netvrdila, že by musel zmocnitel výslovně v plné moci uvést, jak má zmocněnec hlasovat).

32. Ohledně námitky, podle které substituční plné moci udělené JUDr. Martinu Kortovi dne 27. 4. 2004 neobsahovaly údaj o tom, čím akcionářská práva a v jakém rozsahu má vykonávat, Ústavní soud obdobně poukazuje na zásadu subsidiarity ústavní stížnosti, neboť jak je patrné z vyžádaného soudního spisu městského soudu, stěžovatelka tuto námitku předestřela pouze před městským soudem (podání na č. l. 221), avšak poté ji již neučinila předmětem odvolacího řízení (odvolání č. l. – 324, 328, jednání vrchního soudu – č. l. 356, 363). Následně ji takto (bez dalšího) formulovala až ve svém dovolání. V ústavní stížnosti přitom nenamítá, a není to ani patrné z jejího dovolání a usnesení Nejvyššího soudu, že by se dovolací soud opomněl k tomuto jejímu konstatování zabývat nějakou zásadní právní otázkou, kterou by stěžovatelka v dovolání uvedla (nadto stěžovatelka nezpochybňuje závěry nižších soudů, které zjišťovaly, za jaké obce a ohledně jakého počtu akcií měl JUDr. Martin Korta na valné hromadě hlasovat).

33. Stěžovatelka dále namítla, že JUDr. Martin Korta nesprávně vykonával hlasovací práva za obec Kamenný Most, přestože zastupitelstvem této obce byl delegován na valnou hromadu Vladimír Vorel. Ústavní soud k tomu uvádí, že stěžovatelka v odlišném duchu namítala před městským soudem, že danou obcí delegovaný Vladimír Vorel nebyl registrován k žádným hlasovacím právům (resp. akciím za obec), přesto mu byl údajně na valné hromadě vydán hlasovací lístek, a když tedy hlasoval, nelze k jeho hlasům přihlížet (podání stěžovatelky – č. l. 30, 221). Městský soud zjevně dospěl k závěru, že za danou obec byl na valné hromadě přítomen a hlasoval JUDr. Martin Korta na základě substituční plné moci. Námitku o tom, že k hlasování JUDr. Martina Korty za obec Kamenný Most nelze přihlížet, neboť daná obec měla na valné hromadě přímého delegáta Vladimíra Vorla, pak stěžovatelka neuplatnila v odvolacím řízení (odvolání – č. l. 328, jednání vrchního soudu – č. l. 356, 363). V dovolání pak stěžovatelka na jednu stranu uvedla, že Vladimír Vorel nebyl za tuto obec zaregistrován k žádnému hlasu, přesto mu byl vydán hlasovací lístek, a na druhé straně uváděla, že mu navzdory delegování od dané obce nebylo umožněno hlasovat, neboť hlasovací práva za obec vykonával JUDr. Martin Korta. Rovněž v tomto případě tedy jde o námitku před Ústavním soudem nepřipustnou, neboť stěžovatelka ji neučinila předmětem odvolacího řízení, a z dovolání ani usnesení Nejvyššího soudu, anebo z ústavní stížnosti, není zřejmé, že by se dovolací soud v této souvislosti opomněl zabývat nějakou zásadní právní otázkou, kterou by stěžovatelka v dovolání uvedla.

34. Ústavní soud se nezabýval námitkami stěžovatelky o nemožnosti *cesse* celého závazkového vztahu ČS na další osoby, ani o nemožnosti udělení substituční plné moci ČS další osobě k zastupování obcí na valné hromadě (srov. zde bod 10. a 11.), neboť těmto otázkám předchází vyřešení otázky, kterou se Nejvyšší soud nezabýval (viz výše).

35. Namítá-li stěžovatelka porušení informační povinnosti podle § 180 odst. 1 obchodního zákoníku na valné hromadě dne 28. 4. 2004, a v této souvislosti i nedůvodně odlišný závěr městského soudu v jeho napadeném usnesení oproti jeho rozhodnutí věci vedené pod sp. zn. 36 Cm 87/2006, je zřejmé, že jde o námitku novou, uplatněnou poprvé až před Ústavním soudem. Stěžovatelka před městským soudem, vrchním soudem, ani Nejvyšším soudem (tj. v celém řízení vedeném pod sp. zn. 25 Cm 91/2004) nenamítala takovou vadu valné hromady konané dne 28. 4. 2004, proto se občanskoprávní soudy touto problematikou ani nezabývaly; městský soud k této otázce pak nemohl logicky ani zaujmout odlišný postoj oproti jeho jiné věci. Obdobně námitka o nedostatku pozvánky

29. Ústavní soud v této souvislosti poukazuje na své předchozí nálezy, které vydal ve věcech skutkově obdobných, ve kterých byla stěžovatelkou a případně též dalšími osobami (akcionáři) napadána usnesení valných hromad společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a. s. [nález ze dne 1. 10. 2014 sp. zn. I. ÚS 2723/13 (N 185/75 SbNU 59), ze dne 3. 2. 2015 sp. zn. IV. ÚS 2722/13 (N 22/76 SbNU 313) a ze dne 16. 5. 2017 sp. zn. IV. ÚS 2018/16]. V těchto nálezech Ústavní soud apeloval na Nejvyšší soud, aby s ohledem na různý postup krajských (městských) a vrchních soudů v těchto obdobných kauzách, dostál své úloze sjednocovatele judikatury soudů nižších. Ústavní soud již v těchto dříve projednávaných věcech dospěl k závěru, že Nejvyšší soud nerozpoznal v dovoláních otázky zásadního právního významu, a to včetně otázky týkající se právě kvalifikace vztahu mezi ČS a obcemi jako zastoupení. Ústavní soud v daných nálezech uvedl, že je třeba danou problematiku posuzovat nikoliv izolovaně, nýbrž přistoupit k hodnocení podstatných okolností věci komplexně. Ústavní soud nemá důvod se od těchto svých předchozích nálezů odchýlit ani v právě posuzované věci, neboť i nyní Nejvyšší soud opomenul podstatnou dovolací argumentaci stěžovatelky. Nejvyšší soud tak postupoval navzdory tomu, že ani z rozhodnutí městského a vrchního soudu nejsou zřejmé jasné a řádně odůvodněné závěry, které by reagovaly na danou otázku a celou argumentaci stěžovatelky k ní (srov. výše bod 6., ze kterého plyne, že městský soud sám neměl jasno, zda jde o zastoupení, nebo naopak o prodej hlasovacích práv, a vrchní soud se v podstatě k dané problematice nijak blíže nevyjádřil; z obou rozhodnutí nižších soudů nejsou patrna konkrétní skutková zjištění ani návazné právní úvahy soudů týkající se jednotlivých argumentů stěžovatelky).

30. Ústavní soud i nyní – shodně se svými předchozími nálezy – uvádí, že ve věci nejde pouze o zákonná práva stěžovatelky jako akcionářky VKM, ale též o její ústavní právo vlastnit majetek podle čl. 11 odst. 1 Listiny, související s povinností státu poskytnout menšinovým akcionářům náležitou ochranu, a to zvláště před zneužitím postavení většinového akcionáře. Obdobně jako v nálezu ze dne 16. 5. 2017 sp. zn. IV. ÚS 2018/16 pak Ústavní soud konstatuje, že není jeho cílem zpochybnit veškerou činnost VKM zpětně za dobu více let, nýbrž bude úlohou Nejvyššího soudu a případně též soudů nižších řádně se vypořádat s relevantní argumentací stěžovatelky a zvážit, zda bude vyslovena neplatnost napadených usnesení valné hromady (když nikoliv, tak z jakého důvodu), a jak budou případně řešeny i další související otázky, jež byly předmětem řízení.

31. Stěžovatelčina námitka, že plné moci k zastupování na valné hromadě VKM nebyly řádné, neboť nešlo o speciální plné moci udělené k zastupování na konkrétní valné hromadě VKM, je podle Ústavního soudu nepřipustná. Danou výtku stěžovatelka vnesla před městským soudem, který se jí zabýval a dospěl k závěru, že plná moc je speciální plnou mocí podle § 184 odst. 1 obchodního zákoníku, i když je udělena na více valných hromad konkrétní akciové společnosti – VKM (poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2002 sp. zn. 29 Odo 215/2002, a ze dne 25. 6. 2009 sp. zn. 29 Cdo 5297/2008). Stěžovatelka následně danou otázku neučinila předmětem odvolacího řízení (odvolání – č. l. 324, 328, jednání vrchního soudu – č. l. 356, 363), ani předmětem dovolacího řízení (dovolání – č. l. 387). Pro ústavní stížnost přitom platí zásada subsidiarity, kterou je třeba chápat nejen formálně, ale i materiálně, tedy ve smyslu obsahového (námitkového) vyčerpání právních prostředků nápravy, které předcházejí podání ústavní stížnosti (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu).

na valnou hromadu je nová a zjevně se týká spíše věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 36 Cm 87/2006 (u Ústavního soudu pak pod sp. zn. III. ÚS 2714/16).

36. Z výše uvedených důvodů proto Ústavní soud shledal porušení stěžovatelčina práva na soudní ochranu před Nejvyšším soudem podle čl. 36 odst. 1 Listiny, a v tomto rozsahu ústavní stížnosti vyhověl a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2015 č. j. 29 Cdo 2133/2013-404 zrušil [§ 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Ohledně dalších námitek pak Ústavní soud ústavní stížnost odmítl pro nepřijatelnost [§ 43 odst. 1 písm. e), § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu].

37. Ústavní soud dále odmítl podle § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu také ústavní stížnost v části, ve které směřuje proti usnesení vrchního soudu ze dne 19. 3. 2012 č. j. 14 Cmo 487/2010-373, a usnesení městského soudu ze dne 4. 6. 2010 č. j. 25 Cm 91/2004-279, a to s ohledem na zásadu minimalizace zásahů Ústavního soudu do činnosti jiných orgánů veřejné moci. Jak již Ústavní soud uvedl ve svých předchozích nálezech výše zmíněných (srov. nález ze dne 1. 10. 2014 sp. zn. I. ÚS 2723/13), je v první řadě úkolem Nejvyššího soudu sjednocovat judikaturu těchto soudů, k čemuž především slouží institut dovolání, a k tomu by mělo sloužit i odůvodnění rozhodnutí o tomto mimořádném opravném prostředku.

38. Ústavní soud rozhodoval o ústavní stížnosti bez nařízení ústního jednání, neboť podle § 44 zákona o Ústavním soudu by při něm nebylo možno očekávat další objasnění věci.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 10. října 2017

Jan Filip v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Gabriela Uhlířová

